I Bølgerne.

En Fortælling af A. Wollmar.

Oversat af L. N.

Fortsat.

„Tving mig ikke," raabte Hanna pludselig med flammende Øjne, saaledes at Anton forskrækket veg tilbage; „hvis jeg skal gaa med og tale, da siger jeg højt og tydeligt til jer alle, at Mændene ere nogle Pjalte, som ikke ville arbejde, men roligt se paa, at deres Hustruer og Børn lide Nød — ja, skal jeg tale, da skulle I i alt Fald komme til at høre Sandheden, det siger jeg dig."

For en saadan Optræden veg Anton sky tilbage og søgte da hen i Foreningen, hvorfra han vendte hjem med nyt Mod og nye Forhaabninger; men at tale derom til sin Kone vovede han ikke mere, og derfor tog han nu fat paa Børnene for at belære dem. Om hvilket? Denne stakkels Mand, der selv saa gerne vilde være rig, han søgte nu at vække Had og Misundelse mod de rige i sine egne Børns Hjerter ved at lære dem Sange, hvori Fattigdommen og Elendigheden altid blev skildret med saa mørke Farver, som muligt, og Skylden for disse blev altid paa den mest adefulde Maade lagt paa de rige. Endvidere spottede han over Religionen, og til Børnene sagde han: „I skulle ikke være saadanne fromme Hængehoveder som Onkel Peters Børn; nej, jeg skal opdrage jer til Helte."

Men da, som Hannas Hjerte var ved at briste af Sorg over at se, hvorledes hendes Ægtefælle søgte at forgifte Børnenes Sind, fik hun uventet en lille Opmuntring. Vilhelm bragte nemlig sin Fader en Slags Bænk, som han havde sammentømret af Brøddestumper, og straks vaagnede Snedkeren i Anton; han glemte sine daarlige Sange og arbejdede nu et Par Timer sammen med sin Søn, der var utrættelig i at rette Spørgsmaal til ham. Vel benyttede Faderen den første Lejlighed til at udsaa sin onde Sæd, men saasnart han begyndte paa dette Tema, fik Vilhelm mærkværdig nok saa meget at spørge og bede Faderen om, at denne altid blev standset i sit Foredrag. Snart var det en Dragesnor, der skulde laves, snart bad han om Hjælp til et Skolearbejde, og da han en Dag havde faaet et helt Bord foræret, bad han Faderen at stryge det med Oliefarve — og Anton var altid villig til at gøre, hvad Drengen bad ham om.

Handlede Vilhelm saaledes af Forstand eller af Instinkt? Hanna saa sin store Dreng dybt ind i Øjnene og saa da, at han forstod hende; hun saa, at det var Kærlighed, inderlig Kærlighed, som gjorde, at han overfor sin Fader altid traf det rette. Det var en Solstraale i den mørke Nat.

Men — hvad var det? En Morgen var Vilhelm borte. Hvorledes var det gaaet til? Han maatte have været meget forsigtig og stille under sin Paaklædning, og allerede var Moderen ved at frygte for en ny Ulykke, da hun fandt en Seddel paa sin Hovedpude, skreven med Vilhelms Haand. „Moder," stod der, „naar jeg kommer hjem fra Skole, skal jeg fortælle dig alt."

Ved Middagstid kom Vilhelm da glædesstraalende hjem og sagde: „Moder, jeg vil kun fortælle for dig alene, at jeg har faaet Plads i Hessens Blad-Ekspedition og at jeg hver Morgen og Aften skal bringe Blade omkring i Husene, og derved vil jeg tjene en Del Masse Penge. Det har jeg gjort i Dag; Kl. fire maatte jeg begynde, men præcis Kl. syv var jeg i Skole. Ingen uden du maa faa det at vide, thi hvis mine Søstende faa det at vide, fortælle de det til Fader."

Hanna pressede Sønnen fast til sit Hjerte. „Hvorfor maa Fader ikke vide det?" spurgte hun.

Vilhelm blev blodrød. „Fordi du skal have Pengene, ikke han," svarede han.

Altsaa, saa vidt var det kommet! Sønnen gennemstuede Faderen og fordømte ham. Hun maatte rødme overfor dette Barn. Fastere sluttede hun ham i sine Arme, men saa ydmyget havde hun endnu aldrig følt sig.

IV.

Mørkere og mørkere blev det omkring den stakkels Kone, og dertil havde hun en Følelse af, at der af disse tunge, mørke Skyer, der hængte over hendes Hjem, vilde frembryde et Uvejr med Torden og Lyn, som vilde ødelægge dem alle. Hendes Anelse var rigtig, Uvejret kom.

En Aften kom Anton hjem og opfordrede i en barsk Tone sin Kone til at begive sig til Ro tilligemed Børnene i det tilstødende Værelse, som var Sovekammer.

Det var endnu tidlig paa Aftenen, Klokken, var ikke ti, de to mindste Børn sov allerede, og lydig trak Hanna sig tilbage med de to ældste — ak, det anede hende, at der skulde ske noget skrækkeligt, men det glædede hende, at Børnenes Øjne ikke skulde se det. Hun søgte ogsaa selv Sengen, men Søvnen flyede fra hendes Øjne, og i Spænding laa hun og lyttede efter, hvad der vilde ske. Henimod Midnat syntes hun at høre Fodtrin og en Lyd, som en tung Genstand blev anbragt i Køkkenet, derpaa hørte hun en sagte Mumlen af Stemmer, og saa blev alt roligt.

Anton bortfjernede sig, men kom snart tilbage igen, og hun hørte, hvorledes han arbejdede i det til Køkkenet stødende Brændekammer. Hvad bestilte han? Han kommede op i Brændekammeret for at gøre Plads til en Vareballe, som han havde faaet anbragt op til Væggen og netop var i Færd med at dække til med Brændsel, da en Lyd bragte ham til at se op. Hans Hustru stod for ham.

„Anton, hvad bestiller du?" spurgte hun bævende.

„Hvorfor kommer du her? Naa, vil du endelig vide det, saa hør: Kammeraterne have ladet nogle Opraab trykke, der staar kun den rene Sandhed deri, men Politiet vil ikke taale, at de blive udbredte, og derfor foretages der Husundersøgelse over alt. Af den Grund maa disse skjules hos en, som man endnu ikke has Mistanke til. Saa, nu ved du alt."

„Og det lader du dig bruge til?" spurgte Hanna sagte, „du, der var saa retskaffen, du tager nu selv det eneste, som dine Børn endnu eje, deres ærlige Navn, fra dem."

„Hvorledes det?" spurgte Anton, ubehagelig berørt.

„I Ballen er der Gift", sagde Hanna med fast Stemme, „og ligesom Øvrigheden konfiskerer de giftige Fødemidler, saaledes er det ogsaa rigtigt, at den konfiskerer de giftige Skrifter; men vil du virkelig, Anton, række Haand til saadanne Mørkets Gerninger?"

„Hvorledes kan du sige, at det er Gift?"

„Sandheden har frit Løb, og hvem der taler Sandhed, kan frit og frejdigt staa frem i Lyset. O, Anton, de andre ville not bringe sig i Sikkerhed, men du maa rage Kastanierne ud af Ilden for dem. De have forledet dig til at strejke, de have taget vort daglige Brød fra os, og du skammer dig ikke overfor vor Vilhelm, som nu, næsten som en lille Fader, arbejder for sine Søstende? O, Anton, om de nu sætte dig i Fængsel! Du tror dine Forførere saa længe, indtil det er for sent."

En voldsom Graad kom over den stakkels Kone, og Anton blev herover saa meget mere forskrækket, som han sjeldent saa hende græde; han blev dybt rystet derover, men desværre stak han saa dybt i Sumpen, at han ikke kunde redde sig derud af.

Og Hanna? Ak, ogsaa hun vilde saa gerne ud af Sumpen, ogsaa hun vilde saa gerne vandre paa den banede Vej — og ganske stille begyndte den Overbevisning at spire frem hos hende, at den rette Vej var den, som var oplyst af Guds Ord. Det var nu ikke længere den blinde Overbevisning, men det var nu en dybtfølt Erfaring, født under Trængsler.

Næste Dag kom Anton hjem i oprørt Sindstilstand. Han havde faaet at vide, at Politiet havde begyndt at fatte Mistanke til ham og kun ventede paa en Lejlighed til at arrestere ham. En Tale, han havde holdt, havde givet Anledning til denne Mistanke — kort sagt, Jorden brændte ham under Fødderne.

„Du maa bort herfra, helt bort fra alle dine saakaldte Venner", sagde Hanna.

„Ja, men hvorhen skal jeg?"

Hanna tav et Øjeblik, men pludselig sagde hun: „Hvorhen? Til Peter, til Broder Peter."

„Den Rejse er saa lang, jeg — har ingen Penge, og dertil vil ingen give mig Penge af Kassen."

„Jo længere bort, desto bedre for dig. Vent nu, til jeg kommer tilbage, om en Time er jeg her igen; min Broder rejste om Aftenen, du maa rejse allerede i Aften."

Hanna gik — hendes Vej førte til Pantelaaneren. Med Skræk havde hun ofte tænkt paa den Vej, men i Dag gik hun den med Glæde. Naar Anton kom over til Peter, den fromme, reiskafne og selvstændige Mand, saa vilde Bindet falde ham fra Øjnene, og han vilde atter blive den flittige, godmodige Mand, som hun havde elsket i tidligere Dage.

„O Gud, giv Velsignelse!" bad hun stadigt undervejs, „vær mit Lys paa den mørke Vej, og bevar ogsaa min Mand paa hans Rejse."

Bønnen bragte Ro i Sindet, ja, hun syntes, at hun blev helt let om Hjertet, som om han allerede var kommen derover til det store Hav, og havde faaet alt Smuds vadsket af, som de daarlige Kammerater havde tildænget ham med.

Det var tunge, men skønne Øjeblikke, da Anton forlod sit Hjem. Han saa bestandig paa Hanna, som om han havde en hel Del at bede om Tilgivelse for, men Ordet kom ikke over hans Læber. Det skal først blive anderledes, lovede han sig selv. Hanna saa paa ham med Blikke, i hvilke der laa den varmeste Kærlighed, parret med tilbageholdt Vrede; det var, som om hendes Hjerte skulde sprænges ved Tanken om, at hendes Børns Fader skulde forlade sit Hjem og gaa ud i den kolde, mørke Nat, og alligevel ærgrede det hende, at han ikke en Gang spurgte: Hvad skal der blive af eder?

Ak, for første Gang i lang Tid var dette Spørgsmaal kommen op i hans Hjerte, men hvad kunde det nytte at spørge, naar der ingen var, som kunde besvare det? Dog troede han i sit Hjertes Inderste paa sin Hustru og paa, at hun nok vilde finde paa Raad. Saa sagde han Farvel.

„Men — hvad skal der blive af Ballen, som er skjult under Tørvene?"

„Gør med den, hvad du vil. Jo før du bliver den kvit, desto bedre".

Nu var han borte, og i Dag for første Gang sagde hun til Børnene: „Bed for Fader, der nu er ude i Kulden".

Vilhelm saa paa sin Moder med et saa alvorligt Blik, at hun uvilkaarligt spurgte: „Har du maaske allerede gjort det før i Dag?"

„Ja, Moder", svarede han trohjertig.

„Hvor har du lært det?"

„Ved Børnegudstjenesten, du ved jo, hvor jeg er hver Søndag".

Ja, fremmede havde lært hendes Barn, hvad der var hendes egen helligste og skønneste Forrettighed og Pligt, men som hun aldrig havde gjort Brug af eller tænkt paa at opfylde. Men saa de andre Børn? Ak, de hverken bad eller sang, det var indefluttede, sky Børn, som ofte i lange Tider maatte undvære Synet af Solen og et glad og tilfreds Udtryk i Faders og Moders Ansigt.

„Alt maa blive anderledes hos os", sukkede Hanna, alt, ikke blot Anton. Vi have alle meget at bede Gud om Tilgivelse for".

Nu var hun alene med sine Børn, og dog var det, som var hun ikke alene, det var for hende, som om hele Huset var fyldt med noget unævneligt, uforklarligt noget, med Slanger eller andet Kryb. Vilde hun søge at gøre sig klart, hvad det var, saa bleve hendes Tanker straks ledede hen til Brændekamret og den hemmelighedsfulde Balle, som laa skjult der. Hvem tilhørte den? Aabenbart ingen. Hendes Mand havde sagt: Gør med den, hvad du vil, jo hurtigere du bliver den kvit, desto bedre. Hvis nu Øvrigheden kom og fandt den, saa kunde den maaske bringe Ulykke over dem alle. Tilsidst kunde hun ikke udholde det længere. Hun stod op, gik ind i Kammeret og betragtede med rystende Hænder det Brændselsmateriale, som var lagt oven paa Ballen, trak den frem for Lyset og aabnede den.

Dens Indhold bestod i en utallig Mængde smaa Hefter, alle ens. Hanne satte sig paa Hug og læste, og læste — o, saadant noget havde hun endnu aldrig læst. Det var et Flyveskrift af den aller elendigste Slags, i hvilket man paa hver Side fandt Gudsbespottelser og Udtalelser, som skulde opvække Utilfredshed, ja endog aabenbart Oprør i Arbejdernes Hjerte.

Hvad skulde hun gøre?

Men Hanna var ikke længere den drømmende, unge Pige; Livet med sin jernhaarde Virkelighed havde forjaget Drømmene, og hun lærte mere og mere at møde denne med Kraft og Handledygtighed. Lydløst lukkede hun Døren ind til Børnenes Sovekammer og tog saa en Del af disse Flyveblade. — Ha, hvilken prægtig Ild de gav i Kakkelovnen! Atter og atter hentede hun nye Ladninger af dette brændbare Stof og overgav det til Ilden, som hver Gang blussede lystigt op, og hvor frydede hun sig ikke over, at hun i disse kolde Decemberdage kunde opvarme sin Stue ved denne Ild. Nu var Halvdelen, nu vare alle de hvide Blade med de sorte Bagstaver opbrændte, men Hanna nøjedes ikke med dette, hun hentede ogsaa det graa Pap, hvori det hele var indpakket. Ja selv Beholderen og Baandede, hvormed den havde været ombunden, opbrændte hun — intet maatte blive tilbage, og da nu ethvert Spor var udslettet, og kun en kæmpemæssig Bunke Aske i Ovnen vidnede om hendes Virksomhed, da var det for Hanna, som om hun havde gjort rent Bord. Med lettet Hjerte bragte hun alt i den gamle Orden i Brændselsrummet, vadskede sig omhyggeligt og stod netop og overvejede, om hun atter skulde gaa i Seng eller begynde paa sit Morgenarbejde, da hun pludselig følte sig omslynget af to varme Arme og saa Vilhelm staa fuldt paaklædt til at gaa ud.

„Skal du allerede gaa, mit Barn?" Ak, udenfor var det saa mørkt og koldt, og Drengen var endnu ikke ti Aar gammel.

„Ja, lille Moder, ellers bliver jeg ikke færdig til Skoletid, Kl. 8."

„Her har du din Kaffe." Hun tog den paa Kakkelovnsrøret, hvor den stadig blev hensat om Aftenen.

„Hvor er den dog dejlig varm," sagde Vilhelm, „og du ser saa glad ud, i Dag gaar jeg meget gladere end ellers, men — — —"

„Men?"

„Moder, skulle vi ikke en Gang læse min Salme sammen? Det er kun to Vers, men jeg holder saa meget af dem."

„Vil du da ikke fremsige dem for mig?"

Vilhelm foldede sine Hænder, Hanna fulgte uvilkaarligt hans Eksempel, og nu fremsagde, nej bad hendes Barn:

O Jesu, du min Glæde,
Du dine Vinger breder
Og sænker om mig ned!
Vil Slangen mig omslynge,
Saa lad din Engel synge:
Det Barn er gemt i Herrens Fred!

„Det var for mig, kære Moder," afbrød han, „det næste er for dig og mine Søstende:

Træt er jeg af at vaage,
Luk jer, I Øjenlaage!
Men over Liv og Sjæl
Vaag du i al din Naade
Og vogt dem vel fra Baade,
Du Øje over Israel!

O, nu vidste Hanna, hvis Haand det var, der holdt hendes synkende Livsskib oven Vande, der kunde ingen slette Sange og bespottende Ord bringe Ulykke, naar hendes Barn, Guds Barn, hver Morgen, naar alle de andre sov, forlod sit Hjem paa den Maade.

Saa glad og vel til Mode som i Dag havde Vilhelm Lopke endnu aldrig begyndt paa sin besværlige Vandring, og hvis Aviserne, som han bragte omkring, kunde have fortalt hans Tanker og Følelser, saa vilde alle de, som modtog dem, være bleven glade. Ogsaa i den stakkels Hannas Hjerte saa det i Dag ud, som om der var begyndt en Rengørelsesproces, som om det Mørke, der saa længe havde ruget over hendes Hjem og holdt enhver Solstraale ude, nu skulde forsvinde; ja, det saa virkelig i Dag ud, som om de alle en Gang endnu kunde blive lykkelige.

Hun maatte i Dag læse noget, noget godt, for at faa alt det hæslige, som hun havde læst i denne Nat, ud af Sjælen. Saa tog hun da en Skolebibel, som tilhørte hendes Børn — o, hvor længe var det dog ikke siden, hun havde læst i Guds Ord. Hun læste om den brede og den smalle Vej, hun læste Jesu Bjergprædiken. O, hvor nyt syntes det ikke altsammen for hende! Hun foldede sine Hænder, og af et oprigtigt Hjerte takkede hun ham, der havde haft en saadan Taalmodighed med hende, og bad ham om Hjælp for Fremtiden, og at han dog vilde gøre dem alle salige. For første Gang i lang Tid tænkte hun nu med Kærlighed paa sin Mand, og Tanken om, at Anton nu snart var kommen over til Broder Peter, var hende saa liflig; thi det var for hende, som kunde Peter gøre meget, og at han stod den kære Gud nærmere end andre.

V.

Der, hvor Nordsøen omskyller Slesvigs Vestkyst, ligger et stort Antal større og mindre Øer, som dels ere beskyttede mod Havet ved Diger og Klitter og dels værgeløse, udsatte for Havets Raseri. Paa en af disse Øer finde vi atter Peter. To smaa Landsbyer, hvis man kan kalde en Samling af 15 Huse saadanne, havde ham til Lærer for deres Børn, endvidere gjorde han Tjeneste som Organist; men hans Hjertes største Glæde var, at han tre Gange om Maaneden i Præstens Sted holdt Gudstjeneste for Menigheden. Han havde ægtet en Øboerske, en Datter af en Halligpræst, og var i sit Hjem om muligt endnu lykkeligere end i sit Embede. Fem Børn, det yngste var fire Aar gammelt, oplivede det paa frisisk Maade byggede, gamle Hus. Gudsfrygt, Fred og Glæde boede derinde, og Manden fandt i denne Kreds alt, hvad han som Yngling havde ønsket sig.

Dog nøjsom maatte han være her paa dette Sted, ellers var det umuligt at leve her. Øen havde ingen frodige Haver eller kæmpemæssige Træer; men det er et Spørgsmaal, om den største Kæmpe blandt Cedertræerne vilde have fremkaldt større Glæde hos Øens Beboere end de smaa af Sødvinden omsusede dværgagtige Birke, eller den mest pragtfulde mareshall niel Rose, end de blomstrende Tidsler og røde Hedeblomster, som overalt bedækkede Jordbunden; thi alt kommer an paa Øjnene, der se. Men hvem kunde se sig mæt paa det vældige Hav, som, altid det samme, dog altid forskelligt, omgav Øen? — Ingen Steder er Ebbe og Flod mere iøjnefaldende end paa denne Kyst. I Flodtiden skilte et brusende, ofte oprørt Hav Beboerne fra Fastlandet, i Ebbetiden kunde Vandet træde saa langt tilbage, at der mellem Øen og Fastlandet var tilsyneladende tørt Land, hvor kun nogle Render og Fordybninger, fyldte med Vand, mindede om, at Havet her for kort Tid siden vældede sine Bølger. I Ebbetiden tilbagelagde vejkyndige og dristige Folk Vejen til Fods, men det var dog altid en meget farlig Vej, en Vandring langs Afgrunden.

Anton var lykkelig og vel ankommen til Øen og var bleven gæstfrit modtagen af sin Svoger, der snart fik udforsket, hvorledes det stod til med den stakkels Flygtning.

„Hvorfor har du ikke bragt din Hustru og dine Børn med?" spurgte han.

„Det kunde jeg da ikke godt gøre midt om Vinteren," svarede Anton, „det vilde være for koldt for Børnene, og desuden vilde det ogsaa have været ubestedent, om vi alle vare faldne dig til Byrde."

Peter indsaa, at Anton havde Ret, men Spørgsmaalet: Hvoraf leve de? beskæftigede ham meget mere end Ægtefællen og Faderen.

Denne havde snart genvunden sin Ligevægt, tog sine Slægtninges bestemte Væsen som Øboerens Erkendelse af deres Underlegenhed overfor Beboeren fra Storstaden, slog sig for Brystet, fortalte noget om sine Grundsætninger, Taler og Virksomhed og forsøgte at faa Peter til at gaa ind paa hans Anskuelser.

Saadan en klog Mand maatte dog kunne indse, hvor slet det stod til i Verden — men desværre, hvad vidste han her om Verden? Her fandtes ingen højere Interesser, dumme og taalmodige henlevede de her deres Liv og saa kun hver ottende Dag en Avis, som var mindst otte Dage gammel — var det et Liv? Irriterende var ogsaa Morgen- og Aftenandagten her i Huset. Der sad de alle med deres Sangbog i Haanden, og der blev sunget — Orgelet og Børnestemmerne syntes at kappes om at frembringe de højeste Toner.

Alt dette fandt Anton i højeste Grad latterligt, men for ikke at synes uhøflig havde han den første Morgen forsøgt at synge med, dog Tonerne, han frembragte, klang som Æselskrig i Lærkesang — naa, men hvad saa? Han var dog virkelig for oplyst til at deltage i saadant noget dumt Tøjeri. I Dag vilde han alligevel ikke sige noget, men med Tiden forbeholdt han sig at lade sit Lys skinne for dem.

Paa den anden Side befandt han sig meget vel her, Kaffen, Mælken, Grøden, Fisken og Skinken — alt var godt og velsmagende her, saadan Kost havde han ikke faaet i lang Tid. Regelmæssigheden i hans Liv var ogsaa velgørende, og Havet var virkelig i højeste Grad interessant.

„Det er altsammen meget skønt, kære Peter," sagde han en Dag, „men al den Sang er næsten ikke til at udholde; det vil sige saadanne dumme Sange, som denne: Den yndigste Rose er funden. Hvad tror du, at Børnene tænke om en saadan Sang?"

„Ja, Anton, jeg beklager dig, hvis Sangen er dig ubehagelig; thi du er da kommen paa den allermest uheldige Tid nu lige før Jul. I Juletiden er her nemlig slet intet Ophold, Børnene synge da hele Dagen og ofte om Natten med i Drømme. — Synge dine Børn ikke?"

„Nej, det gaar ikke an i Hovedstaden. Hvad vilde Naboerne sige dertil? — Desuden skulde det da ogsaa være andre Sange, de skulde synge. Dine gaa jo alle paa den Melodi: Faaret er dumt, det lader sig roligt klippe."

Peter modsagde ikke, det var ikke hans Maade. „Se engang paa Havet i Dag. Se hvor stille det ligger, næppe den sagteste Vind bevæger dets Overflade, — og for faa Dage siden rejste det sig hushøjt, som om det vilde slynge Skibene og Øen op mod Himlen. Er det ikke ogsaa saaledes med os? Engang imellem er der stille og fredeligt i vort Indre, og til andre Tider kan det være, som om det ubændige Hjerte vilde føre Krig med hele Verden."

„Ja, deri har du Ret," svarede Anton, „og saaledes er det ogsaa med mig, ofte kan jeg være glad, men til andre Tider lige det modsatte — dog holder jeg mest af det lille Vers, som siger:

Fryd dig ved Livet i dine Dages Vaar,
Pluk Glædens Roser, inden de forgaar."

„Hvis du i Aarevis skulde ligge paa Sygelejet eller sidde indenfor Fængselsmurene — vilde du da skrive dette Vers paa Væggen?" spurgte Peter alvorligt.

„Aa, Peter, du vil naturligvis have mig omvendt, have mig lært at synge og bede?" sagde Anton skarpt, „lad du hellere det fare; thi det nytter dig ikke noget. Jeg vil nok endnu en Gang komme ovenpaa og komme til at nyde Livet. Naar jeg bliver gammel og graa, vil jeg begynde at tænke paa Gud, og da vil jeg synge hellige Sange omkap med dine Børnebørn."

Saaledes endte næsten altid de to Mænds Samtale, hvilket i høj Grad bedrøvede Peter; han vilde jo dog saa gerne have givet sin Søster en anden Mand tilbage, og derfor bad han for ham Dag og Nat, medens han ved hyppigt at skrive til Søsteren søgte at holde hendes Mod oppe.

Paa den lille Ø i Vesterhavet var det, som alle andre Steder, Skik og Brug, at give hinanden Julegaver, og Peter vilde i den Anledning gerne aflægge et Besøg i den nærmeste By paa Fastlandet, da han havde en Del Indkøb at gøre; men før den 23. December turde han ikke give Børnene Ferie, og da Tiden var saa langt fremskreden, vilde han helst have opgivet Rejsen, da han ellers ikke vilde faa et Stik færdigt, som han var i Færd med at lave til sine Børn. Det skulde imidlertid være anderledes; thi da en syg, som led af Krampetilfælde, bad Peter om at købe Medicin til sig, saa kunde Peter ikke bringe det over sit Hjerte at sige nej, idet han ikke kunde være glad i Julen ved Tanken om, at den syge skulde savne sine smertestillende Draaber. Dette gjorde Udslaget, og Peter bestemte sig til at bryde op tidligt om Morgenen den 24. December, ledsaget af Anton.

„Bliv ikke for længe borte," sagde Fru Inge, „Børnene ville jo saa gerne have deres Julegaver i Aften, de have jo saa svært ved at vente, og du ved, hvorledes de glæde sig til Juleaften."

„Det er stjerneklart Vejr," sagde Peter, „Skipper Jürgen og Svend tage med; jeg haaber, at vi komme hurtigt over, saaledes at vi kunne faa vore Forretninger besørgede og være hjemme, inden det bliver mørkt."

(Fortsættes.)